

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦν ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 7

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἀλλὰ τί ἦταν τοῦτο; Ποῦ βρισκό-
ταν; Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε κοιτάξει πα-
ρὰ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀνακαλύ-
ψῃ τίς ἀγριόχηνες, καὶ τώρα μόνον
σκέφθηκε νὰ κοιτάξῃ γύρω του. Δὲν εἶ-
χε πέσει ἀπάνω στὸ χῶμα, ἀλλὰ μέ-
σα σὲ μιὰ βλυσὴ χαράδρα ἢ κατὶ πα-
ρόμοιο. Ἦταν ἕνας χῶρος σὰν μιὰ με-
γάλῃ ἐκκλησίᾳ, μὲ σχεδὸν ὁλόρθους
τοίχους γύρω-γύρω, χωρὶς ὅμως σκε-
πῆ. Κάτω ἦταν μεγάλα κομμάτια ἀπὸ
βράχους σκορπισμένα, καὶ ἀνάμεσά τους
εἶχαν φυτρώσει ἀγριόχορτα. Ἀπὸ τὴν
μιὰ πλευρὰ ἀνοιγόταν ἕνας βαθὺς θό-
λος ποῦ ἐμοιάζε σὰν νὰ χωνόταν μέσα
στὸ βουνό.

Ὁ Νίλς, δλόκληρη
τὴν ἡμέρα, εἶχε πε-
ράσει πάνω ἀπὸ με-
ταλλεῖα ποῦ ἀφθο-
νοῦν σ' ἐκεῖνο τὸ τμή-
μα τῆς Σουηδίας. Κα-
τάλαβε λοιπὸν ὅτι ἡ
χαράδρα ἐκεῖνη εἶχε
γίνει ἀπὸ χέρια ἀν-
θρώπων στὰ παλιὰ
χρόνια, ποῦ ἤθελαν
νὰ βγάλουν μεταλ-
λευμα ἀπ' τὸ βουνό.

— Πρέπει νὰ προ-
σπαθῇσω νὰ σκαρφα-
λώσω ἀπάνω, σκέ-
φθηκε, γιὰτὶ ἄλλοιὼς
δὲν θὰ μὲ βροῦν πο-
τὲ οἱ σύντροφοί μου
ἐδῶ μέσα.

Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ
δοκίμαζε νὰ σκαρφα-
λώσῃ, ἐνοιωσε κά-
ποιον νὰ τὸν τραβάῃ
ἀπὸ πίσω καὶ ἀκου-
σε μιὰ χοντρή φωνή
νὰ τοῦ λέγῃ:

— Τί πραγματὶ εἰ-
σαι σὺ;

Ὁ Νίλς ἔστριψε ἀμέσως τὸ κεφάλι
του καί, τὴν πρώτη στιγμὴ, νόμισε πῶς
εἶχε ἀπέναντί του ἕνα κομμάτι βράχου
σκεπχόμενο μὲ σκοῦρα βρύα. Ὑστερα
ὅμως εἶδε ὅτι ὁ βράχος εἶχε πλατεῖα
πόδια, κεφάλι, μάτια καὶ μιὰ μακρὰ
μούρη. Ὁ Νίλς δὲν ἔδραλε μιὰ λέξη,
ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶο ποῦ βρισκόταν ἀντι-
κρῦ του, δὲν φαινόταν νὰ περιμένῃ καμ-
μιὰ ἀπάντησιν. Τὸν ἔρριξε κάτω, τὸν
ἐκύλησε πέρα-δῶθε μὲ τὰ πόδια του
καὶ τὸν μυρίζοταν. Φαινόταν σὰ νὰ ἤ-
θελε νὰ τὸν κἀνῃ μὴ μπουκιά μονάχα,
ἀλλὰ ὕστερα ἄλλαξε σκέψιν καὶ φώναξε:

— Ἀρκουδάκια μου, ἐλάτε ἐδῶ γρή-
γορα. Ἐχω ἕναν καλὸ μεζὲ γιὰ σὰς.

Στὴ στιγμὴ φανερώθηκαν δυὸ μι-
κρά, μαλλιάρὰ ἀρκουδάκια, ποῦ δὲν στέ-
κονταν ἀκόμη καλὰ στὰ πόδια τους καὶ

εἶχαν τρίχα μαλακὴ σὰν τὰ μικρὰ σκυ-
λάκια.

— Τί βρήκες, μητερούλα; Μποροῦ-
με νὰ τὸ ἴδωμε; φώναξαν τὰ μικρά.

— Ὡστε ἔπεσα μέσα σὲ ἀρκουδες,
σκέφθηκε ὁ Νίλς. Ἦτοι λοιπὸν δὲν θὰ
κἀνῃ ἡ κυρὰ-Μαρὶὼ τὸν κόπο νὰ μὲ
κυνηγᾷ πιδ μακρὰ.

Ἡ ἀρκουδα ἀνεσῆκωτε μὲ τὴ μύτη
τῆς τὸν Νίλς καὶ τὸν ἔδωσε στὰ μικρά
τῆς. Τὸ ἕνα τὸν ἀρπάξε ἀμέσως στὸ
στόμα του καὶ ἔφυγε μακρὰ. Τὸν κρᾶ-
τοῦσε μαλακά, γιὰτὶ ἦταν ἕνα πολὺ
εὐθυμὸ πλασματάκι καὶ ἤθελε πρῶτα
νὰ παίξῃ κι' ὕστερα νὰ φάῃ τὸν μεζὲ
του. Τὸ δεύτερο ἀρκουδάκι κυνήγησε
ἀμέσως τὸν ἀδελφὸ του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ
τὸ παιχνίδι του. Περπατοῦσε ὅμως
ἀκόμη τόσο ἀδέξια, ὥστε ἔπεσε ἀπά-
νω σ' ἐκεῖνον ποῦ

κρατοῦσε ἰστὸ στόμα
του τὸν Νίλς. Καὶ
τότε τὰ δυὸ ἀρκου-
δάκια ἀρχίσαν νὰ κυ-
λιοῦνται κάτω καὶ νὰ
δαγκάνονται καὶ νὰ
μουγκρίζουν.

Ἐνόσω τὰ δυὸ μι-
κρά ἐπαίξαν ἔτσι με-
ταξύ τους ὁ Νίλς βρή-
κε καιρὸ νὰ τοὺς ξε-
φύγῃ. Ἐτρεξε ἀμέ-
σως πρὸς τὸν βράχο
κι' ἀρχισε νὰ σκαρ-
φαλῶν.

Στὴ στιγμὴ ὅμως
τὰ δυὸ ἀρκουδάκια ἔ-
τρεξαν, σκαρφάλωσαν
ἀπὸ πίσω του, τὸν
ἀρπάξαν καὶ τὸν ἔρ-
ριξαν πάνω στὰ χόρτα.

— Τώρα καταλα-
βαίνω τί θὰ νοιώθου-
νε τὰ ποντικάκια ὅ-
ταν βρεθοῦν στὰ νύ-
χια τῆς γάτας, σκέ-
φθηκε ὁ Νίλς.

Προσπάθησε καμ-
ποσες φορὲς ἀκόμη

Στὰ νύχια τῆς ἀρκουδῆς.

νά ξεφύγει. Ήτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μεταλλείου, σκαρφάωσε ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ κρυβόταν ἀπὸ πίσω. Ἀλλ' ἔβρου κι' ἄν κρυβόταν, τὰρκόνα δάκρια πάντοτε τὸν βρίσκανε. Καὶ μόλις τὸν ἐπιαναν, τὸν ἀφιναν πάλι ἐλεύθερο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς φύγῃ καὶ νὰ τρέξουν νὰ τὸν ξαναπιάσουν.

Στὸ τέλος ὁ Νίλς κουράστηκε τόσο πολύ, ὥστε ἔπεσε ἐξαντλημένος χάμω.

— Τρέξε, τρέξε, μούγγριζαν τ' ἄρ κουδάκια, εἰδεμὴ θὰ σὲ φάμε.

— Κάνετε ὅ, τι θέλετε, εἶπε ὁ Νίλς. Δὲν μπορῶ πιά νὰ τρέξω.

Τὰ μικρὰ ἔτρεξαν στὴ γριὰ ἀρκούδα.

— Μητέρα, μητέρα, εἶπαν μὲ παράπονο. Δὲν θέλει πιά νὰ παίξῃ.

— Ἔ, τότε μοιραστήτε τον καὶ φάτε τον, εἶπε ἡ ἀρκούδα.

Μόλις ἔμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Νίλς τρόμαξε τόσο πολύ, ὥστε ξανάρχισε πάλι τὸ παιχνίδι.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ ἡ ἀρκούδα φώναξε τὰ παιδιά της νὰ ξαπλώθουν κοντὰ της, τὰ δυὸ μικρὰ ἦταν τόσο εὐχαριστημένα, ὥστε ἤθελαν καὶ τὴν ἐπομένη νὰ ἐξακολούθουν τὸ παιχνίδι τους. Πῆραν τὸν Νίλς κοντὰ τους καὶ ἔβαλαν τὸ πόδι τους ἐπάνω του γιὰ νὰ μὴν φύγῃ. Ἔτσι ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ κουνήσῃ χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τ' ἀρκουδάκια. Κοιμήθηκαν ὅμως ἀμέσως κι' ὁ Νίλς σκέφθηκε ὅτι σὲ λίγην ὥρα θὰ ἔκανε μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἀλλὰ τὸ δυστυχημένο παιδί δὲν εἶχε ποτὲ στὴ ζωὴ του κουραστῆ ὅσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καλοκαταλάβῃ πῶς, ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

Σὲ λίγην ὥρα ἦρθε κι' ὁ ἀρκουδας. Κατέθηκε κατακυλώντας στοὺς βράχους κι' ὁ Νίλς ξύπνησε ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ πέτρες πέφτοντας κάτω. Ἦταν μιὰ ἀρκούδα φοβερὰ μεγάλη, μὲ πελώριο στόμα, μὲ μεγάλα καὶ μυτερὰ δόντια, καὶ μικρὰ μάτια ποὺ γυάλιζαν μὲ καιλὰ.

Ἀθελά του ὁ Νίλς ἐννοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμὶ μόλις ἀντίκρουσε τὸν γέρο-βασιλιά τοῦ δάσους.

— Μυρίζεις σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος ἔδω μέσα, εἶπε ὁ ἀρκουδας μόλις πλησίασε τὴν ἀρκούδα.

— Τί κουτὰ πράγματα εἶναι αὐτὰ ποὺ λές, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἐμεῖς, δὲν πειράζουμε πιά τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ἂν τύχαινε νὰ ἔρθῃ κανένας ἔδω ποὺ εἶναι τὰ παιδιά δὲν θάμενε σὲ λίγη ὥρα οὔτε τὸ πιὸ μικρὸ του κομματάκι γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τὸ μυρίσειςαι.

Ὁ ἀρκουδας ξαπλώθηκε κοντὰ στὴν ἀρκούδα, ἀλλὰ δὲν φάνηκε εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἀπάντησιν ποὺ τοῦ ἔδωσε, γιὰτὶ ἐξακολούθησε νὰ μυρίζεται τὸν ἄερα.

— Πάψε πιά νὰ μυρίζεσαι ὅλη ὥρα!

εἶπε ἡ ἀρκούδα. Πές μου καλύτερα, τί ἔκανες ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ γιὰτὶ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ ὁκτὼ ἡμέρες.

— Πῆγα νὰ βρῶ μιὰ ἄλλη φωλιά γιὰ μᾶς, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Πῆγα πρῶτα στὸ Βάρμλαντ γιὰ νὰ ἰδῶ τί γίνονται οἱ συγγενεῖς μας. Ἀλλὰ ἄδικα ἔκανα ὅλον αὐτὸ τὸν κόπο. Σ' ὅλο τὸ δάσος δὲν βρίσκεται πιά οὔτε μιὰ ἀρκούδα.

— Μοῦ φαίνεται πῶς οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ κρατήσουν ὅλο τὸ δάσος γιὰ τὸν ἐαυτὸ τους, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ ἀφίνουμε ἡσυχα τὰ ζῶα τους, καὶ δὲν τρώμε παρὰ χόρτα καὶ μυρμηγκία, δὲν μᾶς ἀφίνουν ἡσυχούς. Ἦθελα νᾶξερὰ ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε μιὰ οἰκουρὴ καὶ προφυλαγμένη φωλιά.

— Ἔδω περάσαμε πολὺ ὥρατα τώρα καὶ τόσα χρόνια, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε τὸ μεγάλο σιδηρουργεῖο ἔδω κοντὰ, δὲν μπορούμε πιά νὰ μεῖνουμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος...

Μόλις ὅμως εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀρκουδας ἄρχισε πάλι νὰ μυρίζεται.

— Εἶναι περίεργο, εἶπε, πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ φύγῃ αὐτὴ ἡ μυρωδιά ἀπὸ τὴ μύτη.

— Τότε κοίταξε μόνος σου, ἂν δὲν μὲ πιστεύεις, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἦθελα νᾶξερὰ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κρυφτῇ ἕνας ἄνθρωπος ἔδω μέσιν.

— Μὲ τοὺς γείτονες ποὺ ἔχουμε, δὲ μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ εἶναι ἡσυχός, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Ἀλλ' ἄξαφνα χύμηξε μυγκρίζοντας. Ἐνα ἀπὸ τ' ἀρκουδάκια εἶχε βάλει, στὸν ὕπνο του τὸ πόδι του ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Νίλς, καὶ αὐτὸ τοῦ ἔκοψε τὴν ἀναπνοή καὶ τὸν ἔκανε νὰ φτερνισθῇ.

Τώρα ἡ ἀρκούδα δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχήσῃ πιά τὸν ἀρκουδα. Τὸ ἕνα μικρὸ πηδήσε δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ὁ ἀρκουδας ἀντίκρουσε τὸν Νίλς πρὸς αὐτὸς προφθάσῃ νὰ σηκωθῇ.

Μὲ ἕνα χάπ θὰ τὸν κατάπινε, ἀλλὰ μπῆκε στὴ μέση ἡ ἀρκούδα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΑΝ

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ χόρτο ἔχει φυτρώσει στὸ σκαλί τῆς πόρτας, ποῦναι τώρα γκρεμισμένη καὶ σαυρὲς κυνηγιόγυναι στὴν ἀλή καὶ στὴν πεζούλα της τὴ χαλασμένη.

Στὶς πλάκες τὸ κλουβὶ δίχως πουλὶ κι' ἡ γλάστρα δίχως χῶμα σαγισμένη, καὶ μέσα ἀπ' τὸ ντουβάρει χαμηλὴ ἡ πιπεριά μονάχη, σκονοσιμένη.

τὴ γλάστρα, τὸ κλουβὶ χιμοκοιτᾷ κι' ἕνα παλιὸ σπασμένο θυμιατήρι ποὺ κείται νεκρὸ σὲ μιὰ γωνία.

Τὰ φύλλα της κουνᾷ κι' ἀναζητᾷ νὰ δῇ κάποια κυρὰ στὸ παραθύρι διπλα στὴ γλάστρα, στὸ κλουβί, νὰ θυμιατᾷ.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε ὕψος ὡς εἴκοσι πόδια κι' ἦρθε μὲ τέτοια ὀρμή, ὥστε κατέκλυσε κατὰ μέγα μέρος τοὺς βράχους, ξεκούνησε τὸ πλοῖο καὶ τὸ ἐσπρωξε πρὸς τὰπάνω καὶ πρὸς τὰ ἑμπρός. Καὶ σὲ λίγο, μέσα στοὺς παφίασμους τοῦ ὕδατινος ἐκείνου ὄγκου, πῆγε καὶ κάθησε στὴν ἄμμο, ὡς διακόσια πόδια μακριὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα τῆς στεριάς.

Ἐκεῖ στάθηκε ἀκίνητο. Κι' ἔταν ἡ θάλασσα τραβήχθηκε, ἄφησ' ἐλεύθερη ὅλη σχεδὸν τὴν παραλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ Λύκειο Σαίρμαν στὴ 'Αουκλάνδη

Τὸ καλύτερο σχολεῖο τῆς 'Αουκλάνδης, (πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας, σπουδαίας ἀγγλικῆς ἀποικίας στὸν Εἰρηνικό,) ἦταν τὸ Λύκειο τοῦ Σαίρμαν. Εἶχε ἑκατὸ περίπου μαθητὲς, Ἀγγλοὺς, Γάλλους, Ἀμερικάνους, Γερμανούς, παιδιά τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς χώρας, ποὺ οἱ γονεῖς τους ἦταν κτηματίες, τραπεζίτες, μεγαλέμποροι, ἢ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

Ἡ Νέα Ζηλανδία ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ δυὸ νησιά, τὴν 'Ικαναμαβί ἢ Φαρνρήρι, καὶ τὴν Ταδαιπονάμο ἢ Γῆ τοῦ Γιαβεδέρ. Ἡ πρώτη βορεινὴ, ἡ δευτέρη μεσημβρινή, χωρίζονται ἀπὸ τὸν πορθμὸ τοῦ Κούκ. Στὸ νότιο ἡμισφαίριο, ἔχουν τὴν ἴδια σχεδὸν θέσιν ποὺ ἔχει στὸ βόρειο ἡ Γαλλία.

Ἡ 'Ικαναμαβί, μὲ βαθιεῖς ἐντομὲς στὸ μεσημβρινὸ τῆς μέρος, ἔχει σχῆμα ἀκανονιστοῦ **τραπεζίου**, ποὺ παρατείνεται πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ διαγράφοντας μιὰ καμπύλη μὲ τὸ ἀκρωτήρι Βὲν - Διέμεν στὸ τέλος της.

Στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς καμπύλης, ἐκεῖ ποὺ ἡ χερσόνησος ἔχει πλάτος λίγα μίλλια, εἶναι κτισμένη ἡ 'Αουκλάνδη. Ἡ πόλις αὐτὴ λοιπὸν ἔχει θέσιν ἴδια μὲ τῆς δικτῆς μας Κορίνθου καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται «Κόρινθος τῆς Μεσημβρίας» (δηλ. τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου). Κ' ἔχει δυὸ λιμένες, τὸν ἕνα στὰ δυτικὰ καὶ τὸν ἄλλο στὰνατολικὰ.

Ἀπὸ τοὺς κυριότερους δρόμους τῆς 'Αουκλάνδης εἶναι ἡ λεγομένη Βασιλικὴ 'Οδός, καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου βρίσκεται τὸ Λύκειο Σαίρμαν.

Στὶς 15 Φεβρουαρίου 1860, τὰπο-μεσήμερο, ἀπὸ τὸ Λύκειο αὐτὸ ξεκινοῦσαν καμμιά ἑκατοστὴ παιδιά, συνοδευόμενα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ὅλοι ἦταν παιδρεῖ. Τὰ παιδιά πῆγαιναν χαρούμενα, σὰν πουλιὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κλουβὶ τους.

Κι' εἶχαν δίκιο νὰ χαίρουνται, γιὰτὶ ἄρχιζαν οἱ διακοπές, δυὸ μηνῶν ἀνάπαυσιν κι' ἐλευθερίαν. Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα εἶχαν ἀκόμα με-

γαλύτερη χαρά, γιὰτὶ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψουν, γιὰ διασκέδαση, μὲ πλοῖο ποὺ ἔβκανε τὸ γύρο τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ὀνομαζόταν **Σλώγκι** κι' εἶχε ναυλωθεῖ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν γιὰ ἑξὶ εβδομάδες.

Στ' ἀγγλικά σχολεῖα, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικὰ μας, ἡ ἀγωγή συμβαδίζει μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ γι' αὐτὸ οἱ μαθηταὶ εἶναι εὐγενικοί, ὁμιλητικοί, περιποιητικοί, φιλόκαλοι, σὰ μικροὶ κύριοι. Καὶ τὸ κυριότερο, ἀπο εὐχὸν τὴν προσποίησιν καὶ τὸ ψέμα, φάκομα κι' ὅταν πρόκειται νὰποφύγουν μιὰ τιμωρία.

Τὸ Λύκειο Σαίρμαν εἶχε πέντε τάξεις. Τὰ παιδιά τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρης, τὰ μικρότερα, δταν ἔδλεπαν τοὺς γονεῖς των, τοὺς φιλοῦσαν στὸ μάγουλο. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως τοὺς ἔσφιγγαν τὸ χέρι σὰν τέλειοι ἄντρες. Οὔτε παιδονόμους εἶχαν, οὔτε ἐπιτηρητές. Τὰφιναν ἐλεύθερα νὰ διαβάσουν καὶ μυθιστορήματα κι' ἐφημερίδες. Ἐβγαίναν ἔξω συχνὰ κι' οἱ ὥρες τῆς μελέτης ἦταν λιγότερες ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν παιχνιδιῶν. Γιὰ νὰ περιορίζεται ὅμως ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐλευθερία, στὸ Λύκειο εἶχαν καὶ σωματικὲς ποινὲς καὶ μάλιστα τὴ μαστίγωση. Γιὰτὶ οἱ νέοι Ἀγγλοσάξωνες δὲν τὸ θεωροῦν τόσο προσβλητικὸ νὰ μαστιγώνονται, δταν μάλιστα ἀναγνωρίζουν πῶς τοὺς ἀξίζει μιὰ τέτοια τιμωρία.

Οἱ Ἀγγλοὶ σέβονται τίς παροδόσεις ὅχι μόνο στὸ δημόσιο καὶ στὸν ἰδιωτικὸ βλο, παρὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸν σχολικὸ, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἄτοπες ἢ, κατὰ τὴν ἰδέαν ἄλλων λαῶν, ἀντιπαθαινομένης. Στὸ σχολεῖο π. χ. οἱ μεγάλοι προστατεύουν τοὺς μικρούς, μὲ τὴν συμπνοία οἱ μικροὶ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν. Οἱ μικροὶ λοιπὸν φέρουν τὸ πρόγευμα στοὺς μεγαλύτερους, τοὺς καθαρίζουν τὰ ρούχα, τοὺς γυαλίζουν τὰ παπούτσι, τοὺς κάνουν ὅλα τὰ θελήματα. Οὐαί κι' ἄλλομονο στὸν μικρὸ ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰρνηθῇ αὐτὲς τίς ὑπηρεσίες! Ἔτσι ὅμως τὰ παιδιά συνειθίζουν σὲ μιὰ πειθαρχία ἀγνωστὴ στὰ δικὰ μας σχολεῖα. Αὐτὸ μᾶς φαίνεται παράξενο, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ παράδοση, καὶ στὴν Ἀγγλία, καθὼς εἶπαμε, τίς παραδόσεις τίς σέβονται ὅλοι, ἀπὸ τὸν τελευταῖο πολίτη ὡς τὸν τρανότερο λόρδο.

Αὐτὰ ἔκαναν καὶ στὸ Λύκειο Σαίρμαν. Τὰ παιδιά ποὺ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ταξιδέψουν, ἦταν ἀπὸ διάφορες τάξεις κι' εἶχαν ἡλικία ἀπὸ ὀκτὼ ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν... Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ γνωρίσουμε καλύτερα τὰ δεκαπέντε αὐτὰ παιδιά, τὸν χαρακτήρα τοῦ καθενός, τίς κλίσεις, τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τίς μεταξὺ τους σχέσεις στὸ Λύκειο.

Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ Γάλλους, τὸν Μπριάν καὶ τὸν ἀδελφὸ του Ζάκ, καὶ ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανό, τὸν Γόρδων, ὅλα τὰλλα παιδιά ἦταν ἀγγλικῆς καταγωγῆς.

Τοῦ Δόνιφαν καὶ τοῦ Κρός οἱ οἰκογενεῖς ἀνήκαν στὶς πρώτες τῆς Νέας Ζηλανδίας. Οἱ γονεῖς τους ἦταν πλούσιοι κτηματίες. Εἶχαν ἡλικία δεκατρίων χρονῶν καὶ λίγων μηνῶν, ἦταν ξαδέρφια καὶ πῆγαιναν στὴν πέμπτη. Ὁ Δόνιφαν ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία ὁ καλύτερος μαθητὴς ἀπ' ὅλους. Φιλό

καλός, κομφοντυμένος, ἐξυπνός, ἐπιμελίστατος, διακρινόταν γιὰ τὴ φιλομάθειά του καὶ τὴ φιλοτιμία. Εἶχε χαρακτηριστὴ δεσποτικὴ κι' ἤθελε πάντα νὰ ἄρχῃ. Γι' αὐτὸ τὰ εἶχε καὶ μὲ τὸν Μπριάν, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἀντίπαλό του, ἀφότου μάλιστα ἔκαμαν οἱ περιστάσεις ὥστε ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ σέβονται περισσότερο καὶ νὰκοῦνε τὸν Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ναί, ἕνας σκύουρος ἦταν μέσα στὸ κλουβὶ ἐκεῖνο. Ἡ κυρὰ Παρασκευὴ τὸν εἶχε πιάσει στὸ δάσος καὶ τὸν ἔφερε στὴ χώρα γιὰ νὰ τὸν χαρίσῃ σ' ἕνα παιδί ποῦχε μανία μὲ τέτοια ζωντανά.

— Μπά! τ' εἶν' αὐτὸ ; κάνει ἡ Ρήνα.

— Ξέρω 'γώ; ἀπαντᾷ ἡ Μαρίνα. Δὲν ξαναείδαμε ποτὲ τέτοιο ζοῦδι!

— Ἀνοίγουμε τὸ κλουβί, νὰ τὸ βγάλουμε, νὰ τὸ ἰδοῦμε καλύτερα;

— Ναί, ναί, ἔλα!

Ὁ σκύουρος κοίταζε συμμαζεμένος καὶ φοβισμένος. Μὰ μόλις ἀνοίξαν τὸ κλουβὶ κι' ἔκαμαν νὰ τὸν πιάσουν, πετάχτηκε ἔξω, ξέφυγε τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἀγριεμένος κι' ἀλαλιασμένος.

Τρύπωσε στὴν κουζίνα ἀπὸ τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βόηκε μπρὸς του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Μαριώ, ἡ ὑπηρετοῖα τῆς κυρίας Εὐλαλίας, ἔπλενε ἡσυχα τὰ πιάτα της. Καὶ φαντάζεστε πιά τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὸν τρόμο της, δταν εἶδε τὸ παράξενο ἐκεῖνο ζῶο, — πελώριος ποντικὸς τῆς φάνηκε, — νᾶνεβαίνει στὸ τραπέζι καὶ νᾶναποδογυρίζει μιὰ γαβάθα μὲ παστρεμένα χόρτα!

— Ἀντίκου, μπροστά στὸ τζάκι, ἡ κυρία Εὐλαλία μαγεύετο. Ἀκούγοντας τίς φωνὲς τῆς Μαριῶς καὶ τὴ φασαρία, γυρίζει καὶ βλέπει τὸν ἀγριεμένο σκύουρο νὰ τρέχῃ καταπάνω της!

Ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται τὸ καλάθι μὲ ταῦγά. Ὁ σκύουρος τὸ καβαλλικεύει κι' ἀρπάζοντας ταῦγά ἕνα - ἕνα, πετροβολεῖ μ' αὐτὰ τὴν κυρία Εὐλαλία καὶ τὴν ὑπηρετοῖα.

Ξεφωνίζουν κι' οἱ δυὸ. Ὁ σκύουρος ἀγριεύει κι' ἀλαλιάζει περισσότερο. Βλέπει τώρα ἕνα ντουλάπι ψηλό. Τρέχει, πηδᾷ ἀπάνω καὶ γκρεμίζει ὅλα τὰ βάζα ποὺ εἶναι ἀραδιασμένα ἐκεῖ. Σπάζουν. Χύνονται κονσέρβες, λάδια, μέλια. Ἡ κυρία Εὐλαλία κι' ἡ Μαριώ ἐξακολουθοῦν νὰ ξεφωνίζουν. Κι' ὁ σκύουρος, σὰν τρολλός, ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ μέσ' στὸ σπίτι...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΛΩΡΙΣ

Αγαπητοί μου,

Χι λοιπόν ο ζωχός, αλλά ένα είδος ραδικιού, ή λελούδα, κάνει τη μολοστρα. Μας τὸ λέει ἡ ἀγαπητή μας Μεγάλη Ἐλλάς πού ρώτησε εἰδικούς. Καὶ τὸ πιστεύω, γιατί κι ἐγὼ δὲν ἤμουν τόσο βέβαιος πὼς ὁ ζωχός τὴν κάνει, ἢ πὼς ἦταν πραγματικῶς ζωχός τὰ πετρόδια — κατὰ τὰ ὑδρόδια — χόρτα πὺδὲλπετα μικρός, στὸν τοῖχο τοῦ περβολιοῦ μας, νὰ γεμίζουν τὴν ἀέρα μολοστρες. Εἶναι τόσο πηλθός, τόσο λογίων - λογίων, μὰ καὶ τόσο ὁμοιομεταξύ τους, αὐτὰ τὰ χόρτα! Ποῦ νὰ ξέρῃ κανεὶς τὰ ὀνόματά τους, ἢ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ καθένα, ἂν δὲν εἶναι φυτολόγος ἢ τουλάχιστο κηπουρός! Κι ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Αἰσθάνομαι πάντα αὐτὰ τὰ ἀγριόχορτα πὺδὲλπετα τις ἄκρες τοῦ περβολιοῦ μας, μᾶρρεσε γὰρ τὰ βλέπω, γὰρ τὰ περιεργάζομαι, νὰ τὰ παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ φύτρωμά τους ὡς τὴν ἀνθήση, μὰ λιγοστών ἤξερα τὸ κοινὸ ὄνομα, καὶ κανέναν τὸ ἐπιστημονικόν. Ἦταν ἡ σχεδὸν ἀνώνυμη χλόη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χαμηλὸν, τὴν τοσκινίδα, τὸ τριφύλλι, τὸ ζωχό, — πὺδὲλπετα νᾶταν καὶ λελούδα, — καὶ δυὸ - τρία ἄλλα γνωστά, ὅλα τᾶλλα μοῦ ἦταν ἀγνωστά. Τὰ ἤξερα καὶ τὰ ξεχωρίζα ἀπὸ τὰ λουλουδιὰ τους. Γιὰ τὴν τὰ φύλλα τους δὲν εἶχαν πάντα διαφορὰ. Τὸ ρόδινο ὅμως λουλουδιὸν πὺδὲλπετα αὐτό, ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ κτρι-νάνι πὺδὲλπετα κέινο, ἢ τὸ μπλαδάκι πὺδὲλπετα τὸ ἄλλο. Ἐνὰ μόνον, θυμοῦμαι, τὸ ξεχωρίζα κι ἀπὸ τὰ φύλλα του. Γιὰ τὴν εἶχε κάτι φύλλα παράξενα σὰν αὐτάκια. Δὲν ἔκανε μάλιστα λουλουδιὰ. Καὶ τὸλεγον — ποὺς ξέρεῖ γιατί, — τοῦ παπᾶ ταῦτ'!

Τὴν περιεργάζετο, ἀλήθεια, τὴν ὁμορφὴν καὶ συχνὰ τὴν ποιητικὴν αὐτὴν ἡ λαϊκὴ ὀνομασίαν τῶν φυτῶν! Καὶ ξέρω πολλὰ ἀπὸ τραγούδια καὶ ἀπὸ βιβλία. Στὰ πατήματα π.χ. τοῦ Βαλαωρίτη ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ. Τὸ ἴδιο καὶ στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ στὰ παραμύθια. Ἄν μοῦ δείξῃς ἄξαφνα μιά ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ φυτὰ καὶ μοῦ πῇς νὰ σοῦ ξεχωρίσω τὸν ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν ἀσφαλᾶχτό, ἢ τὸ φλυσκούνι ἀπὸ τὴν ἀλὶφασκιά, ἴσως δὲν θὰ ξέρω. Ξέρω ὅμως κι αὐτὰ τὰ ὀνόματα κι ἄλλα. Κι αὐτὲς τίς ἡμέρες εἶδα ἕνα πλῆθος στὴ «Νέα Ἑστία», ὅπου ἕνας φυτολόγος κ. Μαλακατέ, δημοσιεύει τὴν «Χλωρίδα τῆς Σερφίδου». Εἶν' ἕνας μικρὸς κατάλογος «αὐτοφυτῶν φυτῶν», πὺδὲλπετα πολλοὶ βέβαια στὴ

θέση του θάβελαν καλύτερα νὰ διαδύαν κανένα διήγημα ἢ κανένα ποίημα. Κι ὅμως! ὁ αὐτὸς τίς ξερὲς ἐπιστημονικὲς σελίδες, μὲ τὰ λατινικὰ καὶ τὰρχαῖα ἑλληνικά, βρίσκει κανεὶς τίς πὺδὲλπετα περιεργὰ καὶ τίς πὺδὲλπετα ἀφάνταστες λαϊκὲς ὀνομασίαν. Χωριστὰ πὺδὲλπετα βρίσκει καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν φυτῶν. Καὶ φέρνει μπροστὰ του τὰ γνωστά, τὰ τόσο καλοθύμητα, καὶ φαντάζεται τὰ γνωστά, καὶ συχνὰ ἀπορεῖ κι ἀναρωτιέται: «τὸ ξέρω αὐτὸ ἢ δὲν τὸ ξέρω;» Ἐξελέγει ἔτσι τίς βοτανικὲς του γνώσεις, ἀπὸ τὰ νέες κι ἐπιθυμῶν νὰ ποικίλῃ καὶ ἄλλες. Ἀκόμα ἴσως καὶ νὰ γίνῃ φυτολόγος σὰν τὸν Χελδράχ, τὸ Μηλιαράκη καὶ τὸν κ. Μαλακατέ. Πόσοι, ἀλήθεια, δὲν θὰ αἰσθάνοντο κλίση σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστὴμὴν διαβάζοντες ἐν ἁπλό, ξερὸν κατάλογο φυτῶν μὲ τὰ λατινικά, ἀρχαῖα ἑλληνικά καὶ τὰ κοινὰ ὀνόματα!

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πὼς λέγεται ἐπιστημονικὰ ἡ κοινὴ παπαρούνα; Μήκων ἢ ροιὰς, πικιδιά μου! Ὑπάρχει ὅμως καὶ μίαν ἀποσπασμένη, σικελικὴ καὶ μίαν διεσπαρμένη. Ἀμ' ἡ κοινὴ ἀνεμῶνα πὼς λέγεται; Ἀνεμῶνη ἢ δαρφνοστεφανωτή. Τὴν νὰ εἶναι ὅμως τὸ μελανθὺς ὁ πῆ-κον, ἢ ἑαρινὴ ἄραβις, τὸ ἑλληνικὸν ἐρώσιμον ἢ τὸ ἀκανθῶδες λεπίδιον;... Τίποτα! Τὰ κοινὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν «δικουλη δῶνων» δὲν ἀναφέρονται, ἴσως καὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἀναφέρονται ὅμως ἄλλων πολλῶν. Ἀκούστε: Χοιμελιά (ἕνα εἶδος ρεζιδας, ἢ λευκῆς), στρουθουλὰς (σελινὴ ἢ φλεβώδης), ἀγούδουρας (ὕπερικόν τὸ οὖλον), ἀπάλιουρος (ράμινος ἢ ἑλληνικὴ) καὶ κα'εξής. (Ἐ, σὰς κάνει κανέν' ἀπ' αὐτὰ γιὰ... ψευδώνυμο;)

Ἰδοὺ καὶ μερικὲς ἄλλες λαϊκὲς ὀνομασίαν αὐτοφυτῶν φυτῶν, ὅπως λέγονται στὴ Σέρφου: ἀχινόπιδι, ἀσπάλθορο, ἀλγινίδα, βᾶγια, σταφυλίνος, μισοχάγκαθο, μελόχορτο, ἀκόνυζος, καλομυθιά, μαντυλίνος, ἀνάλατος, ἀλιβάρδαρο, ἀλφίφονας, χοιροβοσκός...

Καὶ μέσος στὸ πλῆθος αὐτῶν ἀγνωστῶν ὀνομάτων, πὺδὲλπετα σημαίνουν ποὺς ξέρεῖ πόσο γνωστὰ τοῦ φυτῶν, κάπου - κάπου ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ κανένα πὺδὲλπετα ξέρεῖ καὶ σὰν ὄνομα καὶ σὰν πρᾶγμα: τὸ τριφύλλι, τὸ χαμομήλι, τὸ χρυσάνθεμο, τὴ σαλάτα, τὸ σχίνον...

Σὰς ἐξάλλει: Σταματῶ ὅς ἐδῶ. Καὶ ξαναγυρίζω, μὲ τὴν φαντασίαν, στὸ περβολιὸν πὺδὲλπετα πέρασα τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Νά, ἐκεῖ χάμω, τοῦ παπᾶ τ' αὐτὸ μὲ τὰ παράξενα φύλλα του.

Νᾶξερα, φυτρώνει καὶ στὴ Σέρφου: Καὶ πὼς νὰ ὀνομάζεται ἐπιστημονικὰ; Καὶ πὼς νὰ τὸ λέει καὶ - πέρα ὁ λαός;... Δὲν τὸ βρήκα στὴ «Χλωρίδα» τοῦ κ. Μαλακατέ. Κρίμα!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέλος, μέσα σὲ γενικὴ σύγχυση καὶ θλίψη, ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν.

Πόσο ἀιέλειωτος τῆς φάνης ὁ δρόμος τώρα, πὺδὲλπετα τῆς πλάκων τὴν καρδιά ἢ ἀγωνία κι ἡ πεποίθηση ὅτι θάφθανε πολὺ ἀργά!

Ἄν οἱ ἐχθροὶ τῆς σχεδίαζαν κάτι κακὸ γιὰ τὸ παιδί τῆς, οἴγουρα θὰ τὸκταν εὐθὺς μόλις ἔφυγε, γιατί βέβαια θὰ ὑπόπτευαν ὅτι μποροῦσε νὰ γυρίσει.

Ἡ καὶ μὲν ἡ λαῖδη πῆγαινε νὰ τρελαθεῖ!

Δὲν ἦταν βέβαια ἀδύνατο νὰ εἶχε γλυτώσει τὸ παιδί, ἀπὸ τὸ φύλαγαν τόσοι ἄνθρωποι πιστοὶ κι ἀφοσιωμένοι. Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ πὺδὲλπετα σκάρωσαν τέτοιο σατανικὸ σχέδιον γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τὴν μητέρα, θ' ἄφισαν ἄραγε νὰ τοὺς γλυτώσει τὸ παιδί;

Τόση ἦταν ἡ ἀνησυχία τῆς, ὥστε δὲ σκέφθηκε καὶ πόσο ἔπρεπε νὰ χαρεῖ γιατί δὲν ἦταν ἀληθινὴ ἢ εἰδηση γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ λόρδου. Ἐνὰ μόνον συλλογιζόταν τώρα μὲ τρόμο:

«Τὴν θὰ πεῖ, ὅταν ἔρθει ἀπὸ τὴν ξενιτιά καὶ δὲ βρεῖ τὸ παιδί του;»

Τὸ ταξίδι ἐξακολούθησε χωρὶς διακοπή. Σταματοῦσαν κάθε τόσο γιὰ ν' ἀλλάξουν ἄλογα καὶ ξεκινοῦσαν πάλι ὁλοταχῶς. Κι ὅταν ἐφθασαν στὰ πρῶτα σπιτὰ τοῦ χωριοῦ, ἡ λαῖδη θαρροῦσε πὼς ταξίδευε μῆνες ὁλόκληρους...

Ἄν καὶ κόντευε νὰ βραδιάσει, τὸ χωριὸν ἦταν ἔρημον καὶ σὰν ἀκατοίκητο. Ὅστε οἱ γριὲς στὰ κατώφλια, οὔτε τὰ παιδιὰ μὲ τὰ παιγνίδια τους στὸ δρόμο. Περιεργὰ! Αὐτὴ τὴν ὥρα πάντα τὸ χωριὸν εἶχε κίνησιν καὶ ζωή.

Μετὰ τὸ χωριόν, τ' ἀμάξι πέρασε μιά δένδρουσταδά, καὶ σὲ μιά καμπὴ τοῦ δρόμου φάνηκε ὁ πύργος.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὁ ἀμαξίας σταμάτησε ξαφνικὰ τ' ἄλογά του κι ἄφισε μιά κρυγή.

Ἡ λαῖδη ἔδραλε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ πρᾶθρο καὶ τὸ θέαμα πὺδὲλπετα εἶδε τὴ γέμισε τρόμο.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ καὶ κοίταζαν στὸ ἴδιο μέρος: κι οἱ σκουέττες τῶν χωρικῶν ξεχώριζαν μαῦρες στὸν πυρπολούμενον οὐρανόν.

Ἡ λαῖδη πῆδησε ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξι, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς χωρικούς, πὺδὲλπετα παραμέρισαν βουδοὶ στὸ πέρασμά

τῆς, κι εἶδε μπροστὰ τῆς τὸν πύργον σκεπασμένο μὲ φλόγες!

Φτερὰ ἔκαμν τότε τὰ πόδια τῆς. Πέρασε τρέχοντας τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου καὶ προχώρησε μέσα, μὲ μιά καὶ μόνη ἰδέα στὸ νοῦ τῆς: νὰ σώσει τὴν κόρη τῆς μὲ κάθε θυσία!

Οἱ ὑπηρετὲς κι οἱ φρουροὶ εἶχαν σχηματίσει ἀλυσίδα καὶ πολεμοῦσαν νὰ σβύσουν τὴ φωτιά. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατί ὁλόκληρη ἡ μιά πλευρὰ τοῦ πύργου καίγόταν, καὶ μάλιστα ἀκριβῶς αὐτὴ, ὅπου ἦταν τὰ δωμάτια τῆς λαῖδης Ἐρλιγκτον. Τὰ τζάμια εἶχαν σπάσει κι ἀπὸ μέσα πρὸ-δαλλαν μεγάλες φλόγες, πὺδὲλπετα ἔγλυφαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους.

— Ἡ κόρη μου! Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; φώναξε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

Οἱ ἄνθρωποι κοιτάχτηκαν χωρὶς νὰ μιλήσουν. Τέλος κάποιος βρήκε τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσει:

— Δὲν ξέρουμε, κυλαῖδη.

— Δὲν ξέρετε; Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸ μάθω!

Κι ἐτοιμάστηκε νὰ περάσει τὸ φραγμὸν καὶ νὰ προχωρήσει πρὸς τὸν πύργον. Αὐτὸ ὅμως ἦταν σωστὴ τρέλλα. Λίγο πὺδὲλπετα κοντὰ ἡ θερμοκρασία ἦταν ἀνυπόφορη. Ἄν τὴν ἄφισαν νὰ περάσει, ἦταν σὰ νὰ πρόσθεταν ἕνα θῦμα ἀκόμη στὴν καταστροφὴ.

Ἡ καὶ μὲν ἡ λαῖδη σωρίστηκε σ' ἕναν μπάγκον χωρὶς δυνάμεις καὶ χωρὶς ἐλπίδα διά-Τὴ στιγμὴ ἐκείνην εἶδε τὸν ἀδελφόν, πὺδὲλπετα ἐρχόταν δσοβαστικά μποροῦσε μὲ τὰ γεροντικὰ του πόδια, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσει.

Τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ τῆς χέρια καὶ τὰ βλέμματά του γύρισαν πρὸς τὸν οὐρανόν, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ δώσει κουράγιο στὴν μητέρα, πὺδὲλπετα ἐκλαιγε τὸ παιδί τῆς.

Ἡ λαῖδη, μπροστὰ στὴν εἰλικρινὴ ὁτοργὴ τοῦ γέρου φίλου τῆς, ἄφισε τὴν ψυχὴ τῆς νὰ ξεσπάσει σὲ λυγμούς.

Ὁ παπὰς πάλι τὴν ἄφισε νὰ κλαίει, γιατί ἤξερε ὅτι στίς μεγάλες πίκρες, τὰ δάκρυα εἶναι ἕνα γλυκὸ ξαλάφρωμα. Ὅταν ἠρύχασε λιγάκι, τῆς εἶπε:

— Θάρρος, κόρη μου: σκεφθῆτε τὸν ἄντρα σας.

Ἡ λαῖδη Ἐρλιγκτον σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Πῆτε μου τὴν ἀλήθεια, εἶπε, ἡ Νταῖζη μου πέθανε;

Ὁ παπὰς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κανένας δὲν ξέρεῖ! ἀπάντησε. Σὲ παρόμοιες περιστάσεις, θέλει κανεὶς νὰ στηριχθεῖ καὶ στὴν πὺδὲλπετα ἀμυ-

δρὴ ἐλπίδα. Ἡ λαῖδη Ἐρλιγκτον ἤξερε ὅτι ὁ παπὰς δὲν μιλοῦσε ποτὲ τοῦ ἐπιπόλαιου καὶ πολέμου νὰ μάθει ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀλήθεια. Γλύτωσε τὸ παιδί ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ καμίνι; Καὶ πὺδὲλπετα πῆγε; Πὺδὲλπετα δὲν ἀκούσαν τίς φωνὲς του;

— ἴσως δὲν πρέπει νὰ σὰς δώσω τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα, εἶπε ὁ ἀδελφός: τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ πυρκαγιά ἔχει κάποιον μυστήριο. Γιὰ πῆτε μου, πὺδὲλπετα ἔσπετε γυρίσατε τόσο γρήγορα; Σὰς εἰδοποίησαν στὸ δρόμο;

Τότε ἡ λαῖδη Ἐρλιγκτον διηγήθηκε στὸν πονετικὸν ἱερωμένο δλα ὅσα τῆς ἔτυχαν χθές. Τὸ ταξίδι τῆς στὸ

— Ἄν ἔπεσε στὰ χέρια του, ἡ Νταῖζη μου, εἶναι χρεμένη! (Σελ. 57, στ. γ.)

Λονδίνο, τὴν ἐξαπνίσθη τοῦ ναύτη, τὸ σπιτί πὺδὲλπετα μπόρεσαν νὰ βροῦν καὶ τίς ὑποφίλιες πὺδὲλπετα τῆς γεννήθηκαν.

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ βρίσκω ἀκατανόητα, εἶπε ὁ παπὰς. Τὰ συνδυάζω μάλιστα μὲ δσα ἔγιναν ἐδῶ καὶ τὰ ἐξηγῶ κῆπως καθαρά. Ἀπὸ φύγατε, ἡ Μπέττη ἔδραλε τὴ μικρὴ νὰ φάει κι ὕστερα νὰ κοιμηθεῖ κι ἔμεινε, κοντὰ τῆς μὲ τὸ ράψιμό τῆς, ὡς πὺδὲλπετα νὰ πάρει ὁ ὕπνος. Θὰ ἦταν τότε ἡ ὥρα ὁχτῶ κι' ἀκόμη δὲν εἶχε ὁλότελα σκοτεινιάσει. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἦρθε ἡ πλύστρα καὶ φώναξε τὴ Μπέττη νὰ κατεθεῖ κάτω, νὰ ἴδῃ κάτι σαλιμπάγκους, πὺδὲλπετα εἶχαν σταματήσει μπροστὰ στὴν ξύπορτα. Μὰ ἡ Μπέττη ἀρνήθηκε, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσει μοναχὴ τὴ

Νταῖζη. Ἡ πλύστρα ὅμως ἔδειξε τέτοια ἐπιμονή, ὥστε στὰ τελευταῖα ἡ Μπέττη ὑποχώρησε στὴν πειρασμό καὶ τὴν ἀκολούθησε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γυρίσει ἀμέσως ἀπάνω.

— Τὴν ἀπερισκεψία! φώναξε ἡ λαῖδη. Κι αὐτὴ μοῦ εἶχε ὀρκισθεῖ πὼς δὲ ἂφινε ποτὲ τὴ Νταῖζη μοναχὴ τῆς.

— Μὴ τὴν καταδικάζετε! Δὲν φαντάστηκε πὼς θὰ γινόταν ἀμέσως ἡ καταστροφὴ. Κι ἄλλωστε ἴσως πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ τῆς αὐτὴ τὴν ἀπερισκεψία τῆς, γιατί θέλησε νὰ μπεῖ στὸν πύργον καὶ ν' ἀψηφίσει τίς φλόγες καὶ κἀκεῖ ἀρκετὰ ἄσχημα. Ἡ κατάστασή

τῆς εἶναι πολὺ σοβαρὴ,

— Ὅστε τὴν ὥρα πὺδὲλπετα ἔλειπε, ἔπιασε ἡ φωτιά;

— Δὲν εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο, ὅταν γύρισε γιὰ ν' ἀνέδει πάλι ἀπάνω κι' εἶδε μιά μεγίλη λάμψη στὸ παράθυρό σας, ἐνῶ αὐτὴ δὲν εἶχε ἀνάψει μέσα κανένα φῶς. Ἀφίσε μιά φωνὴ κι' ἔτρεξε. Μὰ ὡς πὺδὲλπετα νὰ περάσει τὸ πάρκο, νὰ ἀνέδει τίς σκάλες καὶ νὰ φτάσει ἀπάνω, ἡ φωτιά εἶχε ἀπλώσει καὶ δὲ μποροῦσε πὺδὲλπετα κανεὶς νὰ ζυγώσει, ὅχι μόνον στὸ δωμάτιο, ἀλλὰ οὔτε καὶ σ' ὅλο τὸ ἀπάνω πάτωμα. Τὴν τράβηξαν μὲ τὸ στανιδὸ οἱ ὑπηρετὲς, μισοπνιγμένη ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ γεμάτη ἐγκαύματα σιδαρά.

— Μὰ τόσο γρήγορα ἔγιναν δλα;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ βάζει σὲ σκέψεις. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα κἀκεῖ ὅλο τὸ δωμάτιο κι' ἡ σκάλα. Ἀλλὰ πὺδὲλπετα τὸ δωμάτιο ἔχει βριὰ ἐπιπλα, πὺδὲλπετα δὲν πιάνουν εὐκόλα φωτιά. Θάπρεπε νὰ σιγοκαίει ἡ φωτιά ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φάει ὅλη τὴ χοντρή πόρτα καὶ νὰ βροῦν ὕστερα οἱ φλόγες ἔξω, νὰ κάψουν καὶ τὴ σκάλα. Ἀλλῶστε ἡ Μπέττη δὲν εἶχε ἀφίσει οὔτε λάμπα ἀναφτὴ, οὔτε τίποτε ἄλλο. Εἶναι περιεργόν.

— Ὅστε τί πρέπει νὰ υποθέσει κανεὶς; ρώτησε ἡ λαῖδη, πὺδὲλπετα παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ παπᾶ.

— Ὅ, τι υποθέσατε καὶ μόνη σας, ἀπάντησε ὁ γέρος: ἡ ἀσθένεια τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον, οἱ σκαλιμπάγκοι κι' ἡ φωτιά εἶναι τρία γεγονότα συνδυασμένα, πὺδὲλπετα εἶχαν ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: νὰ ἐξαπνίσουν τὴ Νταῖζη.

— Ἀ, ὁ σὲρ Ρόνολδ! εἶπε ἡ λαῖδη χλωμαίνοντας. Ναι, αὐτὸς εἶναι! Μόνον αὐτὸς θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ στήσῃ τέτοια παγίδα! Κι ἂν ἔπεσε στὰ χέρια του ἡ Νταῖζη μου, εἶναι χαμένη.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

